

پیام مادران خاوران در مراسم اهدای جایزه گوانگجو

✘ هیات داوران جایزه حقوق بشری گوانگجو

با درود و احترام
ما مادران و خانواده‌های خاوران از انتخاب شما بسیار سپاسگزاریم و
خشنودیم که به این وسیله صدای دادخواهی ما در سراسر دنیا
گسترده‌تر می‌شود. ما سال‌ها است که برای به رسمیت شناختن حقوق از
دست رفته خود و کشف حقیقت آنچه بر عزیزانمان رفته است ایستاده‌ایم
و تلاش می‌کنیم. در این راه فشارهای زیادی بر ما تحمیل کردند و
می‌کنند. بارها ما را تهدید و احضار و بازداشت کردند، بارها از
برگزاری مراسم فردی و گروهی در منازل شخصی و گورستان خاوران
محرومان کردند، بارها ما را از خاوران باز گرداندند یا پلاک
ماشین‌هایمان را کردند و حتی اجازه ندادند سنگی بر گور عزیزانمان
بگذاریم و گاهی دسته گل‌هایی که با خود آورده بودیم را از ما
گرفتند یا زیر پا له کردند.

در طی این سال‌ها بسیاری از ما، تنها به خاطر داشتن خانواده‌ای
دگراندیش یا برای پیگیری کشف حقیقت یا برای شرکت در مراسم یادبود
کشته شدگان خودمان یا دیگری از کار برکنار یا ممنوع‌الخروج یا به
اشکال مختلف تحقیر و تهدید و از زندگی اجتماعی محروم شده‌ایم، ولی
علیرغم تمامی این اذیت و آزارها ما هم چنان ایستاده‌ایم تا
بتوانیم به کشف حقیقت و برقراری عدالت یاری رسانیم.

در دهه شصت خورشیدی یعنی از سال ۱۳۶۰ (۱۹۸۱ میلادی) تا حدود سال
۱۳۶۷ شمسی (۱۹۸۸ میلادی)، هزاران نفر از عزیزان ما را یا اعدام
کردند یا زیر شکنجه کشتند یا در خیابان به گلوله بستند و جنازه‌ای
نیز به ما تحویل ندادند و آن‌ها را بی‌خبر از خانواده‌ها به شیوه‌ای
بسیار توهین آمیز در گورستان خاوران و گورستان‌های مشابه به خاک
سپردند و تا مدت‌ها در بی‌خبری مطلق بسر می‌بردیم.

خاوران قطعه زمینی در جنوب شرقی تهران و بخشی از گورستان غیر
مسلمان هاست. این گورستان از سال ۱۳۶۰ شمسی و پس از اولین
اعدام‌های فعالان سیاسی دگراندیش و عمدتاً چپ راه اندازی شد. حکومت
آن را لعنت آباد نامید و خانواده‌ها آن را گورستان یا گلزار

خاوران نامیدند. هیچ یک از دفن شدگان در این گورستان توسط خود خانواده‌ها به خاک سپرده نشده‌اند و حکومت آن‌ها را مخفیانه در گورهای فردی و جمعی مدفون کرده است.

اما خاوران تنها گورستانی نیست که دگراندیشان را به شکلی غیر متعارف دفن کرده‌اند. احتمالاً در تهران و قطعا در شهرستان‌ها، گورستان‌هایی مشابه و حتی ناشناخته‌ای وجود دارد که عزیزان ما را بیخبر از خانواده‌هایشان در آنجا مدفون کرده‌اند و خانواده‌ها را برای دانستن حقیقت چرایی و چگونگی این کشتارها مورد اذیت و آزار قرار می‌دهند. تمامی این خانواده‌ها جزو مادران خاوران هستند.

ما مادران و خانواده‌ها تلاش کردیم از سال ۱۳۶۸ شمسی (۱۹۸۹ میلادی)، مراسم عمومی یادبود برای جان باختگان کشتار گروهی زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ را هر سال در نزدیک‌ترین جمعه به دهم شهریور و جمعه آخر سال در خاوران برگزار کنیم؛ هرچند دولت از سال‌ها پیش درب اصلی خاوران را به روی ما بسته است و با امنیتی کردن آنجا مزاحمت‌های فراوانی برای ما ایجاد کرده و می‌کند تا از جمع شدن ما خانواده‌ها جلوگیری کند و گاهی هم موفق شده است، ولی ما هم چنان حضور می‌یابیم تا یادشان را گرامی بداریم.

ما مادران و خانواده‌های خاوران، علیرغم خطراتی که همواره برای ما ایجاد کردند، تلاش کرده‌ایم در هر فرصتی برای کشف حقیقت و برقراری عدالت بکوشیم.

ما هم چنین تلاش کردیم هر سال مراسم بزرگ داشت جان باختگانمان را در منازل شخصی خود برگزار کنیم تا بتوانیم یادشان را گرامی بداریم و سیاست انکار و فراموشی را به چالش بکشیم.

ما چندین بار به مقامات دولتی نامه نوشتیم ولی تا به حال هیچ مقام مسوولی پاسخی مبنی بر چرایی و چگونگی اعدام‌های فردی و گروهی به ما نداده است.

ما به گزارشگران ویژه سازمان ملل نیز اعتراض کردیم و صدای دادخواهی خود را به آن‌ها رساندیم، ولی متأسفانه پیگیری‌های ما تا کنون بدون نتیجه باقی مانده است. هم اکنون انتظار داریم که فعالان حقوق بشر در سراسر دنیا و مقامات مسئول حقوق بشر در سازمان ملل، از جمله آقای احمد شهید «گزارشگر ویژه سازمان ملل درباره وضعیت حقوق بشر در ایران»، حق ما خانواده‌ها را برای دانستن حقیقت و برگزاری آزادانه مراسم یادبود به عنوان مساله‌ای به روز به رسمیت

بشناسند و برای رفع این بی‌حقوقی و نقض آشکار حقوق بشر بکوشند.

ما به دنبال خون خواهی نیستیم و با کشته شدن حتی قاتلان فرزندانمان مخالفیم، ولی می‌خواهیم که مسوولان این جنایت‌ها شناسایی و در دادگاهی عادلانه و علنی و مردمی محاکمه شوند و چرایی و چگونگی این اعدام‌ها برای ما و همه مردم ایران روشن شود تا شاید بتوانیم به این وسیله از تکرار جنایت جلوگیری کنیم.

هرچند بسیاری از ما پیر و ضعیف و ناتوان و بیمار شده‌ایم و برخی نیز فوت کرده‌اند، ولی تا زمانی که جان در بدن داریم، ما خانواده‌های خاوران از مادر و پدر و خواهر و برادر و همسر و فرزندان؛ در هر کجای دنیا که باشیم، برای کشف حقیقت تلاش خواهیم کرد تا بتوانیم یک زندگی انسانی بسازیم و دیگر هیچ کسی به خاطر داشتن عقیده‌اش به بند کشیده نشود و جان خود را از دست ندهد.